

GORE SRCA

„In dubina vaporem et
Tibi Gospode, Gospode,
mittit glas suae.“

(Ps. 124, 3-4)

VJERSKI TJEDNIK

GOD. IV,

ZAGREB, 6. VEĽJACE 1949.

BROJ 4.

DOBROTA UČITELJEVA

MAJKA I SVEĆENIČKO ZVANJE

Jedna je vrlo značajna zgrada iz života našega Učitelja. Upravo se spustio s gore Maslinske. Cijelu je noć ondje u tišini molio. A kada je utjuro silao u храм, u srcu oca svojega. Znao je među narod. I oni se svi okupili oko Njega. Za Njim su i došli. Šeo je među njih i učio. Tako bi radio dane i dane, bez odmore i počinka. Banim jutrom i kasnom večeri. Cijeli dan bez prestanka. Samo Mu je u srcu vladalo potpuni mir i revnost za stavu Božju. I ovaj put je silao, da narodu poda jutarnji hljeb svoje nauke. Jutarnju okrepiti i slast. A u hramu na Stonu bilo je sveteo jutarnje raspeloženje. Učinio ga, kao i uvijek, dolazak Učiteljev. Njegove riječi i Božji dub, kojega je On, Učitelj, uljevo i srca svojih slušatelja.

Divno jutro. Radost naroda bila je neopisiva. S ustiju Učiteljevih gutali su svaku riječ, osjećali svaki osjećaj. Hranili se time onako željno slasno kao što se hrani pićija mladunčad iz ustiju svojih roditelja. Besća je bila neopisiva. Ali eto, dampat književnici i farizeji našu mir, red i sklad, po starom običaju. S velikom vikom i bučom predvođeni Učitelju neku ženu, da Ga kušaju. »Učitelju, uhvatiamo je u preljubu. Po zakonu Mojsijevu treba je zasipati kamenjem. A što ti kažeš na to?»

Žena se stajala s natovarenom savješću. Od stada nije ni podigla oči. Svi su je gledali i osuđivali. Što će dakle reći Učitelj? Očekivali su odgovor. A u duši su osjećali prikori: koliki od nas nismo bolji od nje. Ali naš je grijeh nepoznat. Nije došao na veliko zvonu, kao ove grješnice. Nitko ih nije tužio. Zašto su baš nju tužili. Zato, jer za nju zmadu. Ali znaše i svaki pojedinac i za svoje grijehe, s ipak ovako oštro nastupaju protiv svoj ženi. Svakom u duši govori Psalmista: »Ako se budeš, Gospodine, opominjao naših grijeha, tko će opstati?« (Ps. 129, 3.).

Hoće li dakle ovaj ženu kamenovati? Čekaju na odgovor Učiteljev. A On poniknuo glavom, šuti. Saguno se i piše u pjesku, i ne odgovara ništa. Ako pristane na to, da je kamenuju, izgubit će ljubav naroda. Ako na to ne pristane, tada je prestupio zakon Mojsijev, dakle nije od Boga. Ovi su uprte u Nj. On se pričinja zemljanim i kao zbuje-nim u njihovim očima. A onda se uspravi, svečano i dostojanstveno pogleda, sve i reče: »Tko je od vas bez grijeha, neka prvi baci kamen na nju?« I opet se sagne i piše dalje u pjesku.

Veoma mudri odgovor rasvijetli poput munje cijelo pitanje. Spasi siromšinu i nesretnu ženu, a probudi i otkrije savjesti tužitelja. Oni za-

nijemše. Napuste borbu za čistoću zakona Mojsijeva. Jedan drugom namigavaju, da prvi baci kamen. A Učitelj pišaše dalje. A oni posramljeni jedan za drugim izočinu i nestaju. Prostor se praznio. Borba je izgubljena. I napokon ostade Učitelj sam sa ženom. Podigne glavu. Prestade pisati. I zapita ženu: »Zena, gdje su oni, što te tužahu? Niko te ne osuđuje? I ona reče: »Nitko, Gospodine! Isus joj reče: »Ni ja te neću osuđiti. Idi, i odsede ne griješ više!« (Iv. 8 1-11).

O kake je sve to čudnovato, jednostavno, dobrotivo i blago! Učitelj je ne kažnjava. Hoće samo da oblika njezinu savjest. Dobrotom je dobiva na pokoru i za kraljevstvo Božje. On je ne grdi, ne korji. Osjava je dobrotom. On ne grdi ni tužitelja. Dosta

im je, što su se posramljeni razili pročitavši slova ispisana u blatu i pjesku, na zemlji, u koju su previše uronili. I tako zaboravili na ljubav, kojom je Učitelj blago, ali jasno i odlučno rasvijetlio njihove savjesti i zle nakane. Prosu je svoju ljubav i dobrotu nad svima i konačno otpušta i grješnicu u miru Božjem. Tako je Srce Isusovo opet i opet pokazalo svoju dobrotu i ljubav. Oao ne osuđuje i ne uništava. Ono ljubi i savađuje upravja srcima.

Svi dakle, koji nose kršćansko ime, neka znadu: tko nije bez grijeha, ne smije druge osuđivati i kamenovati; a tko je bez grijeha, taj i ne će druge zametavati i zastopavljati u svojim mislima i nakanimu. To nam govori i pokazuje i dobrota i ljubav našega Učitelja.

Sv. BERNARDICA

Bernardica Subiru rođena je u Lurdu u Francuskoj 1844. Njezini su roditelji bili siromšini i zato su je dali u pastiricu Nitra. U siječnju 1868. vratila se u otmicu kuću, da se pripravi za prvu sv. Pričest. Nije znala ni čitati ni pisati.

11. veljače 1868 poslala je u majku, da joj nabere suvoćna granja oko Maslinske pećine. U toj pećini je bila velika udubina ili špilja, a na desnoj strani u toj špilji ima opet jedna udubina; ispod koje je rastao grm divljih ruža. I ovaj se grm počeo jako njihati. Dok je Bernardica gledala to njihanje, izakle iz udubine svjetlo poput sjajnog oblaka. »Srećni svijetla stajala je Gospoda, veličanstvene ljepote. Ruke je sklopila, a na ruci joj je vjela krunica od bijeloga biseru. Ljubeno je blagoslovila Bernardicu, koja je odmah »tala moliti krunicu. I Gospa je prebrala, zrna svoje krunice, ali je izgovarala samo Slava Ocu. Kad je Bernardica svršila krunicu, prikaze je nestalo. 14. veljače ukazala se drugi puta, a 18. veljače treći puta i rekla Bernardici: »Obaćajem ti, da ću te učiniti sretnom, ali ne na ovom svijetu nego na drugom.« Zato je sv. Crkva odabrała dan 18. veljače za blagdan sv. Bernardice. Na dan 25. III. objavila je Gospa svoje ime: »Ja sam Bezgrješno Začeta, Presveta Bogorodica ukazala se Bernardici u svemu 15 puta. Na blagdan Majke Božje Karmelske bilo je to zadnji puta.

Nakon tih ukazanja polazile je Bernardica u školu časnih sestara Božje ljubavi u Lurdu. Tu su je često umirivali hodočasnici i stoga se ona pojavila u samcetan časnih sestara u Njegu dvjete je i ona postala redovnicom. Tu se usavršila u duhovnosti. Živela je u potpunom pouzdanju u premladnog Spasitelja i revno je nasljedovala kreposti Presvete Djevice. Osobito se odlikovala u djevičanskoj čistoti, kojim je privukla i bližnju ženu Gvoda, da joj se ukaze. Velik dio svoga života provela je u svojoj redovničkoj sobi. Nikada nije htjela ići na svečanosti u Lurdu, premda su je na to mnogi nagovarali. Bojala se, da joj narod ne bi iskazivao čast, a ona je govorila, da svra čast pripada samo Bezgrješnoj Djevici. Ponimlje rekla: »Zašto ljudi dolaze da me vide? Je nijesam ništa više nego i drugi.

Urdno je gojila pobožnost presvete Krunice, koju se imna Kraljica prosvete Krunice udostojala a njome moliti. Molila je neprestano za obraćenje grješnika, kako joj je to nazočila i Prasueta Gospa kod festoga ukazanja. U tu je nakazu prikazivala i sve svoje boli i trpljenja. A trpljenja je mnogo. Patila je od teškoga disanja, i bacala je krv. Mučila ju je strašna kosto-bolja, pa su joj konačno i kosti trunule. Od boli je često padala u nesvijest. Uz telesnu muku pridružile su joj se i duševne patnje. Na sebi je vidjela tako grijeh i nezahvalnost, nemarnost i nevrjednost. Ova ju je duševna tjeskoba ostavila tek na smrtnoj postelji. Ali ona je ovaj svoj teški križ nosila strpljivo i vjerno s radošću i jakošću Duša Svetoga.

Ova je svečana živa potvrda onoga, što veli sv. Ivan Vianje: »Križ je dar, što ga Bog šalje svojim prijateljima.

Na uskrsni ponedjeljak 6. 1879. osjetila je, da je snaga ostavila. Pred smrt je jedva šaptala: »Moje Bože Sveta Marijo, Majko Božja, molj za mene, siromšinu grješnicu, sada i na čas smrti molje, tra toga je prisutnima izjavila: »Sad, sam potpuno sretna.« Zatim je skupila sve svoje sile, načiniła na sebi veliki znak križa i zapoela: »Zdravo, e, i na to izdahnuo u 35 godini svojega života. To je bilo 18. travnja 1879.

Trideset godina poslije njezine smrti našli su njezino tijelo sasvim sačuvano, a takvo je ostalo i do danas. Sv. Otac Pio XI. »proglasio ju je blaženom 13. VI. 1925., a na blagdan Bezgrješnog Začeta 1832. svetom. G. 1927. bio je u Lurdu njoj u čast posvećen oltar i kapelica.

Svečanosti u Nitri

Već stotlje traje pobožni običaj, da na Veliku Gospu grnu tisuće pobožnih slovačkih vjernika iz blize i dalje okolice u starodrevni grad Nitru, vjersko središte Slovačka. Prošle godine imala je Nitra još dva nova razloga, da onamo hodočaste vjernici. To je proslava 25. godišnjice, što onamo dođoše redovnici Društva Riječi Božje, te nistjak kongres. Redovnici Društva Riječi Božje stohše za 25 godina svog reda i Nitri velikih

BLAZENI MARKO KRIZEVCANIN, sin hrvatskog naroda, rođio se u Križevcima oko godine 1588. Umro je 7. rujna 1819 slavnom smrću kao Kristov mučenik. Marko se obično pripisivo »Croata« — Hrvat. Potječe iz plemenite porodice. Roditelji su ga najpominje odgajali, u najranijem djetinjstvu poučavali u kršćanskim istinama i kriještima tako uspio, da je Marko već kao dijete od tri godine pokizvao osobitu pobožnost prema Bl. Dv. Mariji. Pod Njezinu se zaštitu utjecao u svim teškoćama svojega života. Nju je s poznanjem znavao u nečovječnim mučenjima i u času mučeničke smrti.

Čestiti roditelji poslali su Marka na gimnaziju u štajerski Gradec u Ferdinandov zavrt. Tu je blizko stupio u Marijino kor gregariju, odlično sjećenje nauke te počeo u bogoslovsko vještenije, da se pripravi za svećenički stalež. Kad su poglavari upoznali njegovo napredak u naučima i krepostima, poslali su ga, kad mu je bilo 22 godine, u Rim na nauku u Germanikum. U četiri godine s velikim je uspjehom svršio nauke i bio zaređen u svećenika. Vratilo se u svoju domovinu, gdje je svima prednjačio i svojim znanjem i svećeničkom gorljivošću.

Ostrogonski nadbiskup Petar Pazmany pozvao je mladog svećenika Marka u svoju nadbiskupiju, da pomogne u crkvenoj upravi. Imenovao ga je kanonikom ta mu je povjerio tešku zadaću, da suzbija nova krivovjerja u Lutetovu i Kalinovu, koja su se onda širila po čitavoj Ugarskoj. Krivovjerski grad Jura Rakoci osvojio je 6. 1819. grad Košice i baclo u tamnicu našega Marka i dvojicu svećenika Isusovaca. Rakoci nije uspio ni obećanjima ni prijetnjama, da sklone Kristove vitezovala, da se odreknu svete katoličke vjere. Zato ih je dao najokrutnije mučiti. U noći od 8. na 9. rujna podnijeli su sva trojica grozna mučenja i mučeničku smrt zadržavajući ime Isusa i Dv. Marije. Marko su osjetili javno. Najdirljiviji suvremeni velikaši naših i ugarskih povjerenički su da je Marko žrtvovao svoj život jedinoj poradi katoličke vjere. Papa Pijo X. proglasio je Marka Križevčanina blaženim godine 1903. Od onda se sve više širi u našem narodu njegovo štovanje. Kod nas gotovo nema crkve, gdje ne bi bilo slike Bl. Bernardice. Na nju u Zagrebu osnovana je nova tupa njemu u čast. Život Bl. Marka nije drugo nego svećanost, da Bog dijeli veliku milost t. j. dar svećeničkog svjanja redovito posredovanjem roditelja, napose majke i zagovorom Bl. Dv. Marije. »Zaveta je velika, a poslanika malo, kazao je Spasitelj.

»Molite dakle Gospodara od žetve, poziva nas Isus Krist, da pošalje poslanika u svoju žetvu!«

Presveta Dv. Marijo, Majko DOBROGA PASTIRA, isprosi nam takovih MAJKA, koje će odgajati Kristove svećenike!

nasluga. Održao preko 100 putkih mladih, upućioše tečajevе duhovnih vježbi, kojima je privlačio 7480 osoba, uobediše kod puka zanimanje za istu je svjetlu uopće. Zato su ove godine spjevane dvije svečanosti u Nitri za iste dane: i proslava reda i održanje mladijok kongresa. Pripominjamo, da je odlukom Zborna za širenje vjere u Rimu baš slovački nadbiskup Dr. Karol Kmetko imenovao predsjednikom mladijok Ujela u cijeloj Čehoslovačkoj republik.

11. VELJAČE

APOLOGETSKI KUTAK

PROPOVEDNICI OBJAVE

Vječni sijaj

Bilo je to g. 1929. Putovali smo u Lurd. Naša je družina bila sastavljena od sedam članova. Ova putovanja i obilježavanja jednog pravećenog ljepotica bilo ih je osam. Vladao se vrlo lijepo i bili ugodni suputnici i njih je zanimalo Lurd.

U našem se društvu našao i jedan odvjetnik. Njega je jako zanimalo gdje prije putovanja, a kakovim će ljudima putovati. Pisao se, najbilo li to sami neki počinjalci, ili kako on reče: trećoreci. Kad smo mu rekli, da putuje i obilježava jednog ljepotica, bio je zadovoljan. No uposrilo smo ga, da se ne iznenadi, kad opazi, da se putem kod Krunica, pjevaju svete pjesme i čuju se nabožne knjige. On neka međutim promatra krajeve i prirodu, jer je izjavio, da nije čovjek od motive i ispuvavanja koje već dugo, dugo godina nije obavio.

Taj put je bio osobito zanimljiv, jer smo putovali preko Innsbruka, Zürichsa i Basela u Parisa. A la Parisa smo pošli preko Orleansa, Tura, Bordeaux u Lurd. Nekoliko smo dana proboravili u Parizu i razgledali sve znamenitosti tog grada. Vratali smo se preko Tolosa, Marsaja, Llova, Zeneve, Švicarske, Buksa i Innsbruka u Zagreb. Sjajali smo spavali u pokojnim gradovima Austrije, Švicarske i Francuske. Zato smo imali priliku, da ih razgledamo.

Sitili smo i Lurd u noći 7. veljačana. Drugi dan smo novonama najprije razgledali lurdaka svetišta i promotrali ih procepuju i blažoslovju porodičnim bolesnika s Presvetim. Naš je suputnik ljepotica dobio legitimaciju, a kojom je mogao posjetiti sve lurdake hodočašničke bolesnike i ljepotice uroditi za pregled i konstataciju bolesti pripadnika hodočašničke bolesnice. A pred našim očima mogao da ide s ljepoticom drugog naroda odmah iz Presvetoga, bezim se blažoslovju porodičnim bolesnicima na svojim ležanjima. Tako je imao priliku vidjeti čudnom nomačnu ozdravljenja.

U vrijeme te popevke naše procepuje su se našli hodočašnici slijepci našli kod jedne bolesnice. Došla je iz medicinske klinike u Milaanu sa svjedocima o svojoj bolesti. Imala je gnojnu oteklinu u mozgu (tumor cerebri). Bila je u besvijesiti s usetim udovima tijela. Zvala se Marija Sava. Kad ju je svećenik blažoslovio s Presvetim, otvorila je oči i povikala: »Sveta Gosu Cristo! — Živio Isus Krist!«

Nastalo je komešanje mnogih tisuća hodočašnika. Svi su poletjeli prema bolesnici. Ali ju je primio odlozaka osam čudnih sudruga slijepaca u jednom od osam takih da nitko nije mogao do njega. Nakon svršetka procepuje odijeli su je u uređ za konstataciju, gdje su je i prije pregledali i ustanovili, da ima tu oteklinu na mozgu, kako su i govorile kliničke svjedočbe iz Milaana.

Naš je ljepotica poslao s drugim ljepotcima u uređ za konstataciju, a naš je odvjetnik o nama čekao na nj, da se povrati i reče, što se dogodilo. I nakon drugog vremena, eto ga, ide i reče nam: »Ne znam, što se dogodilo, ali ova žena nema više nikakve otekline na mozgu. Čudna promjena! Naš je ljepotica usao njezinu adresu.

Drugi dan je Sala Marija sjedila u sređni cijeloj svojoj hodočašnici na trgu, da ih razgleda i sajetka se. I naš se odvjetnik najjednak, ali s krunosom u ruci, kolu si je kupio u Lurd. A ranije je jutrom taj dan već obavio sv. Ispuvjeđ i primio sv. Prkšest.

Godinu dana poslije ovoga događaja jednog dana u mjesecu kolovozu uniklo se u Zagreb u vlak plave ovisi redaka. I prema njemu je u kupaću pošlo neki gospodin s rijetkama: »Zar me više ne poznajete? Ja sam ovaj ljepotica. Vaš suputnik u Lurd prošle godine. Pisala mi je Sala Marija, da joj se bolest nije povratila i da je potpuno strava. Bila je i ove godine u Lurd, da tamo konstatira stalnost njene ozdravljenja!« — »Hvala Vam za ovaj izvještaj!«

Ovaj mi je čudivljeni događaj kao na pameti svih dana prigodom devetostorog lurdaka ukazanja Besrjeđnoga Zaboča — Zdravlja bolesnih. (11. II. 1929. — 11. II. 1940.)

Isus Krist je javno i na otvorenim mjestima propovjedio nauku. Kad je bio spriječen, obavljao se poslaženje povući u samotni, gdje je imao mlira. Tu bi skupio oko sebe Apostole i njima je svu nauku izlagao još više i u pojedinoštinu. To u nije bilo bez razloga. Apostoli će se nakon smrti Isusove razići po svemu svijetu, da propovjedaју Eevandelje. Zato je trebalo, da budu i temeljiti poučeni. Njima je prije uzasača na nebo rekao Isus: »Idite i naučavajte sve narode krsteviti ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. (Mat. 28, 19). Apostoli su pošli u svjetlo. Na Duhove su primili Duha Svetoga, koji ih je prosvijetlio i ojačao. Nakon toga su se podijelili svijet i pošli u svjetlo kao misionari, pa propovjedaју Eevandelje i Židovima i poganimima.

Isus je uzao na nebo, a Apostoli su pomrli. Međutim Objave nije nestalo. Apostole su naslijedili biskupi, a sv. Petra, prvaka apostolstva, je naslijedio Sveti Otac Papa. Pošle je smrti Apostoli su Papa i biskupi nastavili apostolsko djelo i širili biskupstvo po svemu svijetu. Papa i biskupi su tako sa svećenike koji pozovu biskupima u propovjedaју hodočašne nauke, bile već poučene i krštenia vjernicima, bilo pak kao misionari; poganimima. Tako je visok poučavao ljude u hodočašnoj vjari preša od Isusa na Apostole, od Apostola na Papu i biskupe, a od Pape i biskupa na njihove nasljednike: Pape i biskupe, koji su njih čelasi. Prema tome ne može i sm. naše svrhe, ako bi se svjeto, propovjedaју objavivaju nauku, nego smo ustanovili poučavati: Pape i biskupi i oni svećenici, koji imaju od biskupa ovlaštenje. Isus Krist je, dakle povjerio Objavu na čuvanje i propovjedaју Apostolima i njihovim nasljednicima, zakonitim predstavnicima Crkve: Papi i biskupima. Papa i biskupi se svu nauku nastavljaju, a Crkva i sv. Duhovim pomoćnicima smo slušašće Crkva, i dušni smo

se odazvati i pomoći Papi i biskupima gdje, kada i koliko nas u širenju svete nauke trebaju.

Čuje se prigovor: Čemu ustanova svećenstva? Neka si svaki čovjek sam izgrađuje svoju vjeru po svom ukusu! — To je isto tako kao kad bi člo rekao: Čemu ustanova sudaca? Neka si svaki čovjek sam kroji pravdu. Ili: Čemu sudavnik i odgojitelj? Neka si djeca sama uče i odgojaju. Ili: Čemu ustanova ljepotica? Neka se ljudi sama liječe kako smadu. Kao što nema poštivanja pravednosti ni zdravega života među ljudima bez zakona; postavljanih sudaca, koji sude i pravdu kroje po zakonu; kao što nema znanja i odgoja bez stručno obrazovanih i odgojnih nastavnika i odgojitelja; kao što nema uspješnoga liječenja bez stručno obrazovanih i svršenih liječnika, tako nema ni prave vjere, ni Boga nuznoga čuhovnoga života bez stručno obrazovanih, odgojnih i znanstvenih putem poučanih svećenika. Svaka grana znanja i umijeća, ako se hoće s uspjehom razvijati, traži stručno i temeljito, isobrazene učitelje. Jednako, i žel više, traži lo sveta vjere. Kao što se u svakom zvanju i zanimanju, u svlačim reči i djelovanju mora oblikovati red i zakon, upravo je tako i u ispuvjeđanju svete vjere. Niti si smati ljudi smati bolesnika i bolesnice krozni povući. Niti smati ljudima nadležnosti li nauku besvlasno vršiti ljepotice svanje. Jednako tako treba da budu dobar poučnik i svlačer i onaj, koji će temeljiti vjeru i svlačer.

Objava je drugoetao blage. Katolička Crkva je noša dobra majka, koja to drugoetao blago čuva i dijeli. Mi vjernici treba da smo katoličkim Crkvi dobara i poučana djeca. Naš odmetaj i naše vladanje prema Papi i biskupima treba da bude slično onom vladanju, koje se najbolja dijeca vladaju prema svojoj majci.

Zašto mi je draga moja župna crkva?

Moja župna crkva sagrađena je u drugoj polovici osamnaestoga stoljeća i nosi ime sv. Trojice. Ne znam, po čijim nacrtima je građena, a jednako ne znam, ni tko je rukovodio gradnjom. Ali ako i nije nastala u tako preporuđene stare kliničke umjetnici, pa ni izvedena po nacrtima Michelangelo i Bramante, nadlaza ona ljepotom sve druge crkve u gackoj dolini, i u mnogim drugim mjestima nego je ovo, u kom sam rođen. Podignuta je nedaleko od velikog i nekada paženog šetalista. Ima sedam oltara, toranj joj je visok i izrađen u romanskom slogu, prostrana je, pa iako ne može u nju stati 54.000 ljudi kao u onu sv. Petra u Rimu ili kao u milanski katedralu, koja može primiti njih 37.000, ipak je zamjerne veličine za pokrajinsku crkvu i poeve zadovoljavaju potrebe mnogih župljana, a i mnogih naroda, koji se u njoj sabere u danu proštenja i drugih svećanih zgoda. Zvonovoj je se daleko čuju, a još su se i bolje čuli oni, koje zališe u topeve za vrijeme prvog svjetskog rata. Glas je tih zvonova topao i mio, kad zvone na Posravljenje a mukao je i sumoran, kad javlja smrt kojeg člana općine, dok mu je prizvuk svečan u dane ophoda i veđih svečanosti. A kad se sprema otići u nevjernike, ojačea se u njihovu glasu kao neki nemir i kao da hoće da se župljani što prije i što bolje pomole Bogu da odvraši od njih i od njihove imovine i polje žetu, koje im prijeti da uništi bogojastje.

Još sam bio majmjan, kad me mati prvi puta odvela u tu moju župnu crkvu. Tog je dana bila crkva sjajno rasvjetljena, erpuje se čule već izdaleka, narod ju je bio što domaći što iz okolnih i spursno dio podjednako svjetlo. Tog je dana bila svetkovina svete Trojice, imenog dana te moje crkve. Sveđani su obradi, pa pjevanje na koru i sjajna rasvjeta te množina puka močno djelovala na moju djetinjsku dušu, pa sam kasnije jedva čekao nedjelju i blagdan, da me mati odvede u crkvu i da svu djetinjsku maštu obogatim rovinom otuđivaju.

U toj su crkvi položeni glavni temelji

mog vjerskog života: u njoj sam kršten, a po krstu me Bog primio za dijete svoje i stekao sam pravo na nebesko blaženstvo. U njoj sam prvi puta priznao pred svećenikom svoje stine i neznanje grijeha i prekrštenje. U njoj sam prvi puta čit i nevini pristupio k Štoli Gospodnjem, a kako sreća, da sam tu nevinito i cijeli život slušavao. U toj sam crkvi kasnije i potvrđen i tom sam prigodom obćeo Bogu, da ću svoju avetu vjeru stalno ispuvjeđati i da je se nikada ne ću poštjeđiti.

Dani su i godine prolazile i valjalo je ići u glavni grad da nastavim svoje nauke. Ali i tamo nisam zaboravio svoje župne crkve: svake nedjelje i svakog blagdana gledao sam u duhu u njoj moju majku, kako sjedi u klupi i niže Obćenae i Zdrave Marije na čar Bogu, a za sreću i napredak svoje djeće.

A kad sam na priznake dolazio kući, jedan mi je od prvih koraka bilo otići u tu moju župnu crkvu i zahvaliti Bogu na milostima, koje mi je tijekom godine udijelio.

I prije nego sam svršio nauke, prešelim mi se roditelji u vječnost. U teškim njihovim bolima javljao je glas velikog zvona, da im župnik nosi posljednjaju utjehu vjere. Poputihna, u se pratnju su tog istog zvona, komu se pridružile i svi ostali te crkve, sahranjeni na groblju njihovi zemni oostaci da tamo u sjeni križa čekaju uskrsenje od mrtvih i prijelaz u vječni život.

Kasnije sam u svijetu gledao mnoge i veće i ljepše crkve od ove moje župne. Vidio sam ih u Italiji, Njemačkoj, Austriji i Švicarskoj. Gledao sam vjebne crkve svetog Petra i Pavla u Rimu, divnu baziliku sv. Marka u Veneciji, katedralu Santa Maria del Fiori u Firenci, crkvu svetog Anthona u Padovi, svetog Stjepana u Beču, crkvu Društva sv. Križa u Münchenu i ostime drugih, što ih Bogu u čast podignula pobolnost i vjerska svjetlost naroda. Na alid gledao sam crkvu Naše Gospe u Parizu, katedralu u Kölnu i Reimu, veličanstvenu crkvu Ušća Marijina na nebo u Moskvi, što je sagrađio Aristotele Fioravanti iz Bologne, pa Elziju Saffju crkve.

Vječni sijaj prešati svijetom, a Njoh, šaljni bogata; gleda, došto Ga ne propovjedaју.

Posiv ljubeviti odjekuje smijalom, ali sjema, koja nosi snagu nepropadivje svete, mnogo puta pada kraj našega puta ili pada na purti kamen i u suho trnje.

Napasti svijeta guše mnogo puta riječ spšenja i naša vjera čerjo nema indijivnosti u danima, kada nevolje kukaју naše smo. Kako da dozori klica života, ako nismo pripremili dušu, da je primi i sačuva? Kako da urodi bogati plod, ako se ne brinemo, da obranimo njegov rast?

A dak, u života, ispuvanju nerimima, radom i snovima, mi susrećemo vječnoga sijaja i svaki od nas čuje Njegov poziv. Njegova Riječ raste iz naših svih ljudskih zovova, kao da nam naša vrata, opominje nas i traži. Njegov poziv uči, u tišini naših časova, u vjere kukaју kosbama, u vjere na ljudski glas strogoga suda, nego iš ljubavi. Nije se prijeto, nego, obćenae najdublje, najčišće redosti.

Velika dobrota traži naša srca, kako se niko od nas ne bi izgubio u besuhtnoj pursti.

Velike milosrđe donosi nam spasenje, kako nitko od nas ne bi propao u tamošema jetku.

Naš je čitavi život pripreva za bogavnu našu budućnost.

Božanski sijaj prolazi svijetom, danima, kao i jučer i prošlih et, dok bude stvaranja na osamlji.

Sunčane ure

Nekoć su se na stijenama crkvi, toranjeva, na plenkama dvorovima, a i na gradskim kosbama, u vjere na ljudski strani nalazile tako svane: sunčane ure. Evo, kako su izgledale. U stjeni je bila uzidana, kao mali pret debela, željezna šipka, izvukta za 45 stupnjeva prema zemlji. Oko točke, gdje je bila uzidana šipka, bila je na stjeni naslikana okrugla čovčeva glava s velikim očima, s debelim ličma i širokim tlima. Ova glava prikazivala je sunce. Ispod glave, prema svršetku šipke, bile su u polukrugu naslikane od lijeva na desno rimske brojke: IV-XII-VIII. Sjena, koju je šipka bacala na brojke, pokazivala je sat dana. Ove ure bile su od svih ostalih ura najtočnije, ali samo po danu, kad je svjetlielo sunce, dok po noći i za oblačnog vremena nijesu pokazivale satova.

Ispod brojaka stavljali su razne napisne — većinom istinske — koji su obično gječali na smrt. Za primjer navodimo ovdje nekoliko takovih napisa: 1. Bditje, jer ne znate ni dana ni časa! (Mat. 25, 13).

2. Pripravni budite, jer u koji čas ne mislite, doći će Sin čovječji (Luka, 12, 40).

3. Jedna od ovih ura bit će posljednja.

4. Mlali, da čer umrijet! (Memento mori!).

5. Svaka nas ranjava, a posljednja ubija! (Quae libet vulnerat, vitima necat!).

6. Da sretno umremo, moramo cijeli svoj život Bogu vjerno služiti. Na to nas posrešće sjaka napje na jednoj sunčanjoj uru: »Od istoka sunčanoga (ozaznaka, neka bude blažoslovjeno ime Gospodnje!« (A solis ortu usque ad occasum, laudabite nomen Domini! Pa. 112, 8).

I ti, čitatelju, kad pogledaš na bilo koju uru, sjeti se kojeg od ovih napisa!

u Carigradu, sagrađeno u šestom stoljeću za vladu Justinijana Velikog, a koju kasnije pretvorio u tursku mošeju. Sve su tu veličanstvena i divne gradevine i svaka je od njih vrena da pridigne srce i dušu k Bogu i da potjeti čovjeka, kako je sion i majmjan, kad se ispuvda u umovima, koji se radnje izvede. A ipak se moja duša nije nigdje osjećala tako blizu Bogu i nigdje nisam bio tako siguran, da će mi On uslišati molbe kao u toj mojoj župnoj crkvi. Eto sad znate, zašto je i danasa jošte volim tu moju župnu crkvu i zašto mi je ona draža od svake druge crkve.

GORE SRCA

1949

SIJEČANJ	VELJACA	OZUJAK	TRAVANJ	SVIBANJ	LIPANJ
1 S N. Ujeta, Obr. Ia.	1 U Ignacije b. mč.	1 U Albin b.	1 P Hugo b.	1 N 2. a. po Uskru	1 S Fortunat sved.
2 N Ina Isusove	2 S Svetjecnica	2 S Pepelnica	2 S Franjo Paulski	2 P Atanasije b.	2 C Erazmo
3 P Genoveva	3 C Blaž b. mč.	3 C Kunigunda dj.	3 U Naš sv. Križa	3 U Naš sv. Križa	3 P Klouda kr.
4 U Tito, Dafr. mč.	4 P Andrija Korin.	4 P Kazimir	3 N Gluha, Rikard	4 S Zašt. sv. Josipa	4 S Kvirin b. P
5 S Telesfor	5 S Agata, Izidor	5 S Eusebije	4 P Izidor	5 C Pivo v. papa	5 N Duhovi
6 C Sv. tri kralja	6 N 1. a. po Bogoj.	6 N 1. a. kor. Hista	5 U Vincencije Fer.	6 P Ivan pred lat. vr.	6 P Duhov. ponedi.
7 P Lucijan mč.	7 P Romuald opat	7 P Toma Akvinski	6 S Sikstr.	7 S Stanislav b.	7 U Lukrecija
8 S Severin	8 U Ivan Maksić	8 U Ivan od Boga	6 S Epifanij	8 N 2. a. po Uskru	8 S Medarod. Kv. t.
9 N 1. po Bogoj.	9 S Apolonija	9 S Franciska R.	8 P 7. Zal. BDM	9 P Grgur Nazijanski	9 C Primo i Felician
10 P Nikanor dakon	10 C Skolastika. Sil.	10 C 40 mučenika	9 S Probr.	10 U Antonin b.	10 P Mar. Sk. Kv. t.
11 U Higin (Nevesin)	11 P Gospe Lurdaka	11 P Hrakilje. Kv. t.	10 N Cvjetna	11 S Franjo Hieron.	11 S Barn. ap. Kv. t.
12 S Tacijana mč.	12 S 7 Utemeljitelja	12 S Grgur V. Kv. t.	11 P Leon I. papa	12 C Pankracije	12 N Presv. Trojstvo
13 C Leoncije	13 N Sedamdeseta.	13 N 2. U kor. pašlata	12 U Julije papa	13 P Servacije	13 P Antun Padov.
14 S Pavao pust.	14 P Matilda	14 P Matilda	13 S Hermeneg.	14 S Bonifacije mč.	1. U Bazilje Val.
15 N 2. Po Bogoj.	15 U Valentin mč.	15 U Longin mč.	14 C Vel. četvrtak	15 N 4. a. po Uskru	15 S Vid. Mođest
16 P Antun gustinjak	16 U Faustina i Jovita	16 S Cirjak mč.	15 P Vel. petak	16 P Ivan Nepomuk	16 C Tijelovo
17 U Stol. Sv. Petra	16 S Julijana	17 C Patricije b.	16 S Vel. subota	17 U Paskal	17 P Adolf b.
18 S Marije mč.	17 C Konstantija	18 P Ciril Jeruz.	17 S Venancije	18 S Venancije	18 S Petar Cel. p.
19 C Fblijan i Seb.	18 P Bernarda dj.	19 S Josip	18 P Bernardin Sten.	19 P Bernardin Sten.	20 P Bernardin Sten.
20 P Agneza dj.	19 S Konrad	20 N 1. kor. besimena	21 S Feliksa Srećko	21 S Feliksa Srećko	21 S Feliksa Srećko
21 S Vinc. i Anast.	20 N Sedeseta.	21 P Benedikt opat	22 S Marčijan	22 N 2. a. po Uskru	22 P Silvertje
22 N 3. po Bogoj.	21 P Eleonora. Irena	22 U Oktavijan mč.	21 C Anselmo b.	23 P Deziderij	21 U Alojzije Gona.
23 P Timotej b. mč.	22 U Stol. Sv. Petra	23 S Oton	22 P Soter i Kajo	24 P Marija Pom.	23 S Paulin b.
24 U Obr. sv. Pavia	23 S Petar Damjan	24 C Gabrijel ark.	23 S Juraj mč.	25 S Grgur VII.	23 C Sionij. Albina
25 S Polikarpo b. mč.	24 C Matija apostol	25 P Blagovjost	24 N Bijeća nedjelja	26 C Spasovo	24 P Sroć Isusove
26 C Sv. Ivan Zlat.	25 P Viktorija	26 S Emanuel	25 P Marko evand.	27 P Beda Časni	25 S Vilim Prosper
27 P Petar Nol. Flav.	26 S Aleksandar mč.	27 N 4. u kor. Ivan d.	26 U Klet i Marcolin	28 S Augustin b.	26 N 1. a. po Duh.
28 S Franjo Sal. b.	27 N Pedeseta.	28 P Ivan Kapistran	27 S Ozana Kot.	29 N 6. a. po Uskru	27 P Ladislav kralj
29 N 4. po Bogoj.	28 P Roman opat	29 U Eustahij.	28 C Pavao od Kr.	30 P Ferdinand	28 U Irenej b. mč.
31 P Ivan Eosko		30 S Kvirin Viktor	29 P Petar mč.	31 U Angela dj.	29 S Petar i Pavao ap.
		31 C Amon pror. Balb.	30 S Katarina Sten.		30 C Sp. sv. Pava. ap.

SRPANJ	KOLOVOZ	RUJAN	LISTOPAD	STUDENI	PROSINAC
1 P Presv. Krv. Isus.	1 P Petar u okov.	1 C Egidije opat.	1 S Remigije	1 U Sveti sveti	1 C Egipt b.
2 S Pohod B. D. M.	2 U Porcunkula	2 P Maksim.	2 N 17. N. po Duh.	2 S Dvoji dan	2 P Biblijana dj. mč.
3 N 4. N. po Duh.	3 S Augustin. Kazot.	3 S Mansvet.	3 P Terezija od D. I.	3 C Hubert b.	3 S Franjo Kaverki
4 P Udalrik	4 C Dominik	4 N 13. a. po Duh.	4 U Franjo Asiški	4 P Karlo Boromejski	4 N 2. N. Adventa
5 U Ciril i Metodije	5 C Svetjerna Gospe	5 P Lovro Justin b.	5 S Placid mč.	5 S Emerik. Mirko	5 P Sava opat
6 S Toma Mor mč.	6 S Preobr. Kristovo	6 U Zakarija pror.	6 C Bruno, V. dj. mč.	6 N 23. N. p. D. Leon.	6 U Nikola b.
7 C Vilihald b.	7 N 2. a. po Duh.	7 S Marko Kriš.	7 P Presv. Kr. BDM.	7 P Engelbert.	7 S Ambrozije b.
8 P Elizabeta ud.	8 P Cirjak mč.	8 C Mala Gospa	8 S Demetrije	8 U Gotfrid	8 C Bezg. sad. BDM.
9 S Brcko	9 U Ivan Vianje.	9 P Petar Klaver.	9 N 18. N. po Duh.	9 S Posv. Lat. baril.	9 P Petar Fourrier
10 N 5. po Duh.	10 S Lovro mč.	10 S Nikola Tolent.	10 P Franjo Borgia	10 C Andrija Avelin.	10 S Prenos kuće u L.
11 P Pijo I. papa	11 C Suzana mč.	11 N 14. a. po Duh.	11 U Materin. BDM.	11 P Martin b.	11 N 3. N. Adventa
12 U Mohor.	12 P Klara dj.	12 P Ime Merijino	12 S Maksimilijan b.	12 S Oracija iz B. K.	12 P Maksencij mč.
13 S Anaklet mč.	13 S Hipolit i Kasj.	13 U Amat.	13 C Eduardo kr.	13 N 23. N. po Duh.	13 U Lucija dj. mč.
14 C Bonaventura b.	14 N 10. a. po Duh.	14 S Ul. sv. Križa	14 P Kalist papa mč.	14 P Nikola Tavilić	14 S Spiridon
15 P Henrik.	15 P VEL. GOSPA	15 C 7 Zal. BDM.	15 S Terezija dj.	15 U Albert Veliki	15 C Irenej
16 S Gospa od Karm.	16 U Joakim.	16 P Ljudmila	16 N 19. N. po Duh.	16 S Gertruda	16 P Adelhajda
17 N 6. a. po Duh.	17 S Hiacint.	17 S Raze sv. Franje	17 P Marg. Alakok dj.	16 S Grgur čudotvor.	17 S Lazar b.
18 P Kamilo	18 C Jelena Križarica	18 N 15. a. po Duh.	18 U Luka evandelist.	18 P Posv. baz. Sv. P.	18 N 4. N. Adventa
19 U Vinko Paulski	19 P Ivan Eud.	20 U Eustahij mč.	19 S Petar Alkantara	19 S Elizabeta. Ponc.	19 P Nemezij
20 S Ilija prorok	20 S Stjepan kralj.	21 P Matej kvatr.	20 C Ivan Kancij.		20 U Amon
21 C Daniel pror.	21 N 11. a. po Duh.	22 C Toma od Vil.	21 P Uršula dj. mč.	20 N 24. N. po Duh.	21 S Toma apostol
22 P Marije Magdal.	22 P Srce Marijino	23 P Tekla. Kvatr.	22 S Kordula dj. mč.	21 P Frkiza BDM.	22 C Zeno
23 S Apolinar b. mč.	23 U Filip Benicij.	24 S Mar. M. Kvatr.	23 N 20. N. po Duh.	22 C Cecelija dj. mč.	23 P Viktorija dj. mč.
24 N 7. a. po Duh.	24 S Bartolomej ap.		24 N 21. N. po Duh.	23 S Klement p. mč.	24 S Bećnjak
25 P Jakob apostol	25 C Ljudvige kralj		25 U Hrišant i Darija	24 C Ivan od Križa	25 N Eošić. R. Isusovo
26 U Ana.	26 P Pelagija		26 S Evarist papa	25 P Katarina dj. mč.	26 P Stjepan prvi mč.
27 S Ljerka	27 S Josip Kalazancij.		27 C Sabina mč.	26 S Ivan Berhman	27 U Ivan ap. i evand.
28 C Viktor I.	28 P Gospe Liv. Krst.		28 P S. i Juda T. ap.	27 N 1. N. Adventa	28 S Nevina dječice
29 P Marta dj.	29 U Ruz. Gl. Iv. Krst.		29 S Narciz. Zenobilje	28 P Sostin	29 C Toma b. mč.
30 S Abdon i Sen. mč.	30 P Glaz. Limska		30 N 21. N. p. D. K. E.	29 U Saturnin	30 P Sabin. Anstija
31 N 8. a. po Duh.	31 S Rajmud Nonat.		31 P Voltgang b.	30 S Andrija ap.	31 S Silvestar papa

ZA GRKO-KATOLIKE: POMIČNE SVETEOVINE. Nedjeljno slovo e; Ne-
 va Godina pada u petak (pe katoličkom kalendaru dne 14. I.). Nedjelja Mitra i Far.
 31. I.; Monopust 14. II.; Siropust 21. II.; Uskrs 11. IV.; Spasovo 20. V.; Duhovi
 20. V.; Nedjelja Svih Svetih 6.VI.